

Underbilag til bilag 10

INDENRIGSMINISTERIET

Den 25. marts 1982.

**Indenrigsministerens kommentarer til henvendelsen af 1. marts 1982 fra Landbrugsrådet,
De danske Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger**

Landbrugsrådet, De Danske Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger har i henvendelsen af 1. marts 1982 til folketingets kommunaludvalg fremsat ønske om, at der i lovforslaget indsættes en bemyndigelse for indenrigsministeren til at tillade oprettelse af et »landbrugets apotek«, der under fri prisdannelse skulle have adgang til at distribuere lægemidler til landbruget. Det er landbrugsorganisationernes formodning, at der gennem etablering af et sådant apotek vil kunne opnås op imod en halvering af priserne på de veterinære lægemidler, hvilket skulle medføre en omkostningslettelse for landbruget på ca. 60 mill. kr.

Indtil lægemiddellovens ikrafttræden den 1. januar 1976 var alle veterinære lægemidler omfattet af apotekerlovens regler om, at forhandling af lægemidler sker gennem apoteker. Ifølge § 3, stk. 2, i lægemiddelloven er veterinære jern- og vitaminpræparater samt antiparasitære midler til dyr (såkaldte »V-mærkede specialiteter«) fra den 1. januar 1976 undtaget fra lovens regel om, at detailforhandling af lægemidler er forbeholdt for apotekerne. Som en følge heraf er de nævnte lægemidler også undtaget fra medicintakstens regler om beregning af apotekernes avance. Undtagelsen af de V-mærkede specialiteter fra apoteksforbeholdet medførte en betydelig prisreduktion, dels fordi fabrikanter og importører nedsatte priserne, dels fordi distributionsavancen blev formindsket, herunder også at rabat til dyrlæger vedrørende disse præparater bortfaldt. Skønsmæssigt reduceredes landbrugets udgifter til køb af de omhandlede lægemidler med $\frac{1}{3}$.

Størrelsen af den besparelse, landbruget vil opnå ved, at der nu etableres et »landbrugsapotek«, vil selvsagt afhænge af, hvorledes etableringen og driften af et sådant

apotek tænkes tilrettelagt. Da landbrugsorganisationerne ikke nærmere har redegjort for, hvorledes driften af apoteket, herunder den fysiske distribution af lægemidlerne, tænkes tilrettelagt, har indenrigsministeriet ikke grundlag for at skønne over størrelsen af den omkostningslettelse, som i givet fald vil kunne opnås. Indenrigsministeriet er dog umiddelbart i tvivl om, hvorvidt det vil være realistisk at regne med en halvering af priserne, således som det forventes af landbrugsorganisationerne.

Etablering af landbrugets apotek vil efter al sandsynlighed indebære, at priserne på humane lægemidler må sættes i vejret. Antages det, at hovedparten af de veterinære lægemidler vil blive omsat gennem et særligt landbrugsapotek, vil de private apotekers omsætning falde med over 100 mill. kr. Da omsætningen af de veterinære lægemidler bidrager positivt til dækning af apotekernes faste omkostninger, vil det allerede af denne grund ikke være muligt i fuld udstrækning for apotekerne at kompensere for omsætningsnedgangen gennem besparelser. Det tilsigtede gennemsnitsudbytte for apotekerne under ét (apotekernes overskud) vil derfor kun kunne fastholdes, hvis priserne på den resterende omsætning forhøjes.

Landbrugsorganisationerne mener ikke, at et landbrugsapotek skal have eneret og dermed pligt til at sørge for forsyning og distribution af veterinære lægemidler til landbruget. De private apoteker vil herefter fortsat være tvunget til at opretholde et fuldt varesortiment. Apotekerne vil herved komme til at fungere som beredskab for landbrugets apotek med særligt henblik på forsyning af landbruget med sjældent solgte produkter og præparater i små pakninger, medens landbrugets apotek vil kunne koncentrere sig om